

Arrest

nr. 192 397 van 21 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 4 augustus 2016 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het bestuur verklaarde op 20 maart 2017 de aanvraag onontvankelijk. Het betreft de bestreden beslissing:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.08.2016 werd ingediend door :

A. , K. (...) (R.R.: (...))
geboren te Grozny op 31.07.1982
+ 2 minderjarige kinderen:
G., M. (...), geboren op 07.07.2001
G., I. (...), geboren op 26.07.2002
nationaliteit: Russische Federatie
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 27.10.2006 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 10.07.2007 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het cassatieberoep tegen deze beslissing dat werd ingediend bij de Raad van State werd verworpen op 29.08.2007. Op 20.01.2014 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 22.07.2015 niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 14.12.2016.

De duur van de asielprocedures - namelijk iets minder dan 9 maanden voor de eerste asielaanvraag en iets minder dan 2 jaar en 11 maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ook diende betrokkene op 18.11.2008 een eerste maal een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van art. 9ter. Deze aanvraag werd op 23.08.2013 ongegrond verklaard, aan betrokkene betekend op 16.09.2013. Op 10.12.2009 diende betrokkene een aanvraag art. 9bis in, dewelke op 31.08.2010 ongegrond werd verklaard.

Deze beslissing werd op 08.09.2010 aan betrokkene betekend. Op 22.10.2010 diende betrokkene een tweede aanvraag art. 9ter in. Ook deze aanvraag werd ongegrond verklaard en dit op 11.07.2013, aan betrokkene betekend op 22.07.2013. Een tweede aanvraag art. 9bis werd ingediend op 20.01.2011. Op 08.12.2011 werd deze aanvraag opnieuw ongegrond verklaard, aan betrokkene betekend op 14.12.2011. Tenslotte diende betrokkene een derde en vierde aanvraag art. 9bis in op respectievelijk 26.10.2011 en 13.03.2014. Deze aanvragen werden op 12.08.2014 onontvankelijk verklaard, aan betrokkene betekend op 18.08.2014.

Betrokkene verwijst naar art. 25/2 Vreemdelingenbesluit. Hieromtrent dienen we op te merken dat betrokkene onderhavige aanvraag art. 9bis heeft ingediend bij de burgemeester van haar woonplaats, dewelke de aanvraag art. 9bis overmaakte aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Bijgevolg kan er geen schending van art. 25/2 Vreemdelingenbesluit worden vastgesteld. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene niet langer in het bezit is van een attest van immatriculatie aangezien haar tweede asielprocedure op 18.12.2016 werd afgesloten.

Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene door Polen erkend werd als vluchteling. Zoals blijkt uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 22.07.2015 is deze status in principe onbeperkt in tijd. Betrokkene toont niet aan dat zij in Polen niet langer over de vluchtelingenstatus zou beschikken. Bijgevolg dient zij niet terug te keren naar haar land van herkomst maar kan zij een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen bij de Belgische ambassade te Polen. De bewering dat er een vaststaand risico op vervolging in het land van herkomst bestaat, kan dus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook de bewering dat betrokkene zich niet beschermd wist in Polen kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt immers geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwyl in casu het enkel

bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Verder verwijst betrokkene naar art. 1.12 van de Vreemdelingenwet en stelt dat zij bijgevolg gedefinieerd wordt als kwetsbaar. Echter, betrokkene toont niet aan dat het omwille van dit feit voor haar onmogelijk is om tijdelijk terug te keren naar het land waar zij kan verblijven, in casu Polen, om alzo via de gewone procedure, namelijk bij de Belgische ambassade in Polen, een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De loutere vermelding dat zij kwetsbaar zou zijn, geeft niet automatisch recht op verblijf en kan bijgevolg dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ook beroept betrokkene zich, ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg kunnen we niet anders oordelen dan dat de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Wat betreft het feit dat zij samenwoont met haar broer en dat deze in België erkend werd als vluchteling; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar Polen te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land waar zij kan verblijven om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De verplichting om terug te keren naar het land waar zij kan verblijven betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land waar zij kunnen verblijven kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land waar zij kunnen verblijven te vinden is.

Ook het feit dat de kinderen hun land van nationaliteit niet kennen, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien van betrokkene en haar kinderen niet verwacht wordt dat zij terugkeren naar hun land van herkomst. Zoals reeds eerder vermeld, is betrokkene als vluchteling erkend door Polen en dient zij en haar kinderen (eventueel tijdelijk) terug te keren naar Polen. Voor wat betreft de bewering dat de kinderen ook Polen niet kennen aangezien zij respectievelijk 5 en 4 jaar oud waren toen zij weggingen uit Polen, dient er opgemerkt te worden dat zij op die leeftijd naar België kwamen en zich in België, toch ook een land dat zij niet kenden, ook hebben aangepast. Betrokkene toont niet aan op welke wijze de kinderen moeite zouden hebben om zich (eventueel tijdelijk) terug aan te passen aan hun leefsituatie in Polen. Ook toont betrokkene niet aan dat de belangen van de kinderen geschaad zouden worden indien zij (tijdelijk) terugkeren naar het land waar zij kunnen verblijven. Van betrokkene en haar kinderen wordt enkel gevraagd een procedure op te starten via de Belgische ambassade indien zij een verblijfsmachtiging wensen voor een lange duur. Indien betrokkene en haar kinderen voldoen aan de gestelde voorwaarden kunnen zij terugkeren naar België. Betrokkene wist als moeder op voorhand dat het verblijf van haar en de kinderen precair was en enkel werd toegestaan naar aanleiding van de opgestarte procedures. Betrokkene wist dat bij een negatieve beslissing, zij met haar kinderen België terug diende te verlaten. Tot slot is het begrijpelijk dat de kinderen eventueel tijdelijk afscheid zullen moeten nemen van Belgische vrienden, do.ch de kinderen kunnen met de hedendaagse communicatiemiddelen contact blijven houden met hun Belgische vriendenkring.

Voor wat betreft de verwijzing naar art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie (rechten van het kind) dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont op welke wijze dit artikel zou geschonden worden indien zij en haar kinderen zouden terugkeren naar Polen. Bijgevolg kan dit element eveneens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de bewering dat de kinderen uitdrukkelijk vragen om gehoord te worden: hoewel de hoorplicht inhoudt dat de kinderen de mogelijkheid moet gegeven worden om hun standpunt op nuttige

wijze naar voren te brengen, betekent horen niet dat de kinderen mondeling dienen gehoord te worden. De kinderen kunnen dit zelf doen of via een vertegenwoordiger. Bij onderhavige aanvraag 9bis worden de kinderen vertegenwoordigd door hun moeder die de mogelijkheid heeft alle elementen (inclusief deze van haar kinderen) naar voren te brengen, hetzij in de aanvraag, hetzij via aanvullende stukken. Niets verhindert de moeder overigens om een schrijven van haar kinderen bij de aanvraag te voegen. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procédure.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit veroordeeld is geweest door een rechtbank in België en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Het feit dat betrokkene tijdens haar tweede asielprocédure tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang deze asielprocédure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Vermits de tweede asielprocédure werd afgesloten op 14.12.2016 vervalt tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Tot slot verwijst betrokkene naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbestwistingen (arrest nr. 122.728 van 18.04.2014). Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9bis individueel onderzocht.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert oktober 2006 in België, heeft Nederlandse taallessen gevolgd en spreekt Nederlands, volgde de inburgeringscursus maatschappelijke oriëntatie, was vrijwilliger in de kleuterschool, is werkwilg, is lid van de vzw Sint-Vincentiusvereniging en heeft een netwerk van vrienden en kennissen in België uitgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. Integratie I verblijfsduur naar aanleiding van opgestarte procedures tonen op zich niet aan dat betrokkene de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zou kunnen indienen via de gewone procédure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Betrokkene kan alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post in Polen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ; Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ; Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; Schending van het vertrouwensbeginsel ; Schending van het artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit ; Machtismisbruik – toepassing van het adagium nemo turpitudinem suam allegans auditur.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen. In de bestreden beslissing wordt gewezen op de doorlopen procedures, de schoolgaande kinderen, de toepassing van internationale verdragsbepalingen, de duurzame lokale integratie en de opmerkelijke integratie van de verzoekende partij en de kinderen, de vluchtelingenstatus in Polen. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden

gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij en haar kinderen verkeren. De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000). (...). (Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partij heeft in haar aanvraag gewezen op haar langdurig ononderbroken verblijf, haar langdurige verblijfsprocedures, haar legaal verblijf, haar problemen in Polen, haar sterke integratie, haar schoolgaande kinderen en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen. Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Verzoeker kan erkennen dat er de beslissing een uitgebreide motivering heeft. De Dienst Vreemdelingenzaken is de menig toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Echter blijkt dat de motivering niet gestoeld is op de juiste feitelijkeheden, de motiveringsplicht bijgevolg geschonden is de buitengewone omstandigheden wel degelijk aan de orde zijn. Verzoeker zal dit hieronder uiteenzetten.

Met betrekking tot het legaal verblijf

De bestreden beslissing maakt een opsomming van de reeds gevoerde procedures van verzoekster. Maar lijkt hierin zeer gemakkelijk alle ontvankelijkheidsfases en de fases waarbij verzoekster verblijfsrecht had niet in op te nemen. De beslissing stelt: (...). Uit het correcte overzicht, welke verzoekster hierboven reeds heeft gegeven, blijkt dat verzoekster in totaal maar liefst 8 jaar en 7 maand legaal in ons land verbleef en nog steeds verblijfsgerechtigd was ten tijde van de aanvraag! Verzoekster doorliep reed een aantal procedures teneinde haar verblijf in België te legaliseren. Verzoekster heeft legaal in het land verbleven van 27/10/2006 tot 10/07/2007 op grond van haar eerste asielaanvraag.

Verzoekster verkreeg opnieuw een attest van Immatriculatie ten gevolge van haar tweede asielaanvraag, welke liep van 20/01/2014 tot 14/12/2016. Verzoekster werd ook ten tijde van haar eerste aanvraag tot medische regularisatie effectief ingeschreven in het vreemdelingenregister op 21 januari 2009 en werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

De medische regularisatieprocedure sleept maar liefst 4 jaar en 9 maanden aan en werd pas op datum van 23/08/2013 ongegrond verklaard. Gedurende heel die periode werd verzoekster wel een attest van immatriculatie toegekend. Verzoekster had dus ook maar liefst 8 jaar en 7 maand legaal verblijf op grond van haar medische regularisatie. Zelfs ten tijde van de huidige aanvraag conform artikel 9bis verbleef verzoekster legaal in het land. Er waren in hoofde van verzoekster wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig. (zie hieromtrent ook 4.4)

Met betrekking tot het 25/2 van de Vreemdelingenbesluit:

Verzoekster heeft in haar aanvraag te recht naar artikel 25/2 van de Vreemdelingenbesluit verwezen. Het artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit stelt:

§ 1. De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, die aantoon : 1° ofwel in het bezit te zijn van a) een arbeidskaart B, een beroepskaart, of een attest afgegeven door de bevoegde overheidsdienst van vrijstelling van deze verplichting (of elk ander bewijs dat door de bevoegde ministers voldoende wordt geacht om deze vrijstelling te bevestigen), en b) een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door één der in bijlage bij de huidige wet opgesomde ziekten, en c) een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 18 jaar, 2° ofwel de door de wet

of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid, kan op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft. Deze aanvraag dient vergezeld te zijn van de bewijzen dat de vreemdeling de voorwaarden bedoeld in deze paragraaf vervult.”

Verzoekster was op het moment van de aanvraag in het bezit van een verblijfskaart van 3 maanden, zijnde een attest immatriculatie. De verzoekende partij kon zich dus beroepen op de wettelijke vrijstelling van de regel om de verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of in een land van verblijf. Verwerende partij betwist niet dat verzoekende partij zich in dergelijke situatie zich bevond, maar meent dat er geen sprake is van de schending van bovenstaand artikel gelet op het feit dat de aanvraag bij de gemeente werd ingediend.

Meer specifiek bepaalt de bestreden beslissing letterlijk:

‘Betrokkene verwijst naar artikel 25/2 Vreemdelingenbesluit. Hieromtrent dienen we op te merken dat betrokkene onderhavige aanvraag art. 9bis heeft ingediend bij de burgemeester van haar woonplaats, dewelke de aanvraag artikel 9 bis overmaakte aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Bijgevolg kan er geen schending van artikel 25/2 Vreemdelingenwet worden vastgesteld”. De Dienst Vreemdelingenzaken maakt hier een totaal foute, kromme en onredelijke redenering. Immers wordt de aanvraag ONONTVANKELIJK verklaard, omdat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die huidige aanvraag rechtvaardigen. Door het nemen van de beslissing stelt verwerende partij expliciet dat de beslissing niet bij de gemeente/in het land van herkomst mocht ingediend worden, omdat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.

Het louter motivering dat er geen schending is van het artikel 25/2 van het vreemdelingenbesluit, omdat de aanvraag zou zijn ingediend bij de gemeente is evident geen afdoende motivering, gelet op het feit dat de aanvraag niet aanvaard werd.

Verder dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij op datum van 08/08/2016 de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend.

Zoals reeds aangehaald verbleef zij legaal in het land, gelet op de hangende asielprocedure. Haar tweede asielprocedure werd pas op datum van 14/12/2016 negatief afgesloten. De verzoekende partij verbleef aldus op het ogenblik van hun aanvraag onbetwistbaar in een situatie van buitengewone omstandigheden. Uiteraard, na het wegvallen van één van de manifest aanwezige buitengewone omstandigheden, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken ook de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet afgewezen.

Er is geen wettelijke termijn waarbinnen de Dienst Vreemdelingenzaken dient te beslissen omtrent de ontvankelijkheid dan wel de gegrondheid van de humanitaire regularisatieaanvraag.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de mogelijkheid om beslissingen in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bewust uit te stellen – ook al zijn er op het ogenblik van de aanvraag manifest buitengewone omstandigheden aanwezig – en afwacht totdat de aanwezige onbetwistbare buitengewone omstandigheden (in casu de lopende medische regularisatieprocedures) vervallen.

Dat een dergelijke praktijk machtsmisbruik uitmaakt.

Het is correct dat er in de wet geen termijn wordt voorzien waarbinnen de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing dient te nemen in het kader van aanvragen tot machtiging tot verblijf, doch de Dienst Vreemdelingenzaken misbruikt haar macht door bewust aanvragen die ontvankelijk zijn niet ten gronde te behandelen in afwachting totdat de omstandigheid die onbetwistbaar aanleiding geeft tot deze ontvankelijkheid wegvalt.

Het getuigt van machtsmisbruik om de aanvraag van 08/08/2016 waarbij verzoekster zich expliciet kon beroepen op een expliciete wetsbepaling om de aanvraag in België te doen, dermate lang te laten op het niveau van de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat ze, naderhand zou kunnen stellen dat gelet op de intrekking van het attest van immatriculatie een verwijzing naar artikel 25/2 niet langer dienstig is en er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn

Er dient toepassing gemaakt te worden van het adagium 'nemo turpitudinem suam allegans auditur'. Als de verzoekende partij gerechtigd was op tijdelijk verblijf, kan toch moeilijk in alle redelijkheid voorgehouden worden in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij naar de Russische Federatie (dan wel Polen) dient terug te keren om een loutere formaliteit na te leven, terwijl de wet wel degelijk toelaat de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen. Met een immatriculatieattest mocht de verzoekende partij het land niet verlaten op gevaar niet meer terug te kunnen keren. Het immatriculatieattest wordt door de verwerende partij immers niet als een verblijfstitel maar als een verblijfsdocument met tijdelijke toegang tot verblijf op het grondgebied beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken behandelt de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet met opzet slechts nadat definitieve beslissingen ten gronde in de medische regularisatieprocedures werden genomen. Hierdoor neemt enerzijds de behandelingstermijn van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door toedoen van de Dienst Vreemdelingenzaken toe. Bovendien laat het anderzijds de Dienst Vreemdelingenzaken toe om na de weigering in het kader van de asielprocedure plots te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden zijn om een aanvraag in België in te dienen én wijst het de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet af als onontvankelijk.

De Dienst Vreemdelingenzaken beroept zich bijgevolg op haar eigen schandelijk optreden. Het is werkelijk een schande dat de verzoekende partij dient te vernemen dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard na maandenlang met opzet talmen van de Dienst Vreemdelingenzaken. De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich niet op haar eigen fout – het onredelijk lange wachten – beroepen om thans te stellen dat de verzoekende partij haar aanvraag in de Russische Federatie (dan wel Polen) moet indienen, terwijl de Vreemdelingenwet wel degelijk toelaat om een aanvraag in België in te dienen. De aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd met opzet pas na de weigering ten gronde in de medische regularisatieprocedure onontvankelijk verklaard. Dit is geen normaal, zorgvuldig bestuursoptreden. De verzoekende partij verwijst dan ook terug naar het adagium 'nemo turpitudinem suam allegans auditur'.

Niemand mag gehoord worden die zich op haar eigen schandelijkheid beroept.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan bijgevolg thans niet op rechtmatige wijze stellen dat de verzoekende partij maar naar de Russische Federatie (dan wel Polen) moet terugkeren om daar een pure formaliteit te vervullen, terwijl terecht haar attest van immatriculatie als buitengewone omstandigheden werd ingeroepen om de aanvraag in België in te dienen én de verzoekende partij tijdens de behandelingstermijn eveneens jarenlang legaal in België waren middels een attest van immatriculatie.

Met betrekking tot de bevoegdheid van Polen

De verwerende partij is de mening is toegedaan dat verzoekster ook een aanvraag tot machtiging verblijf kan indienen in Polen, gelet op het feit dat verzoekster aldaar de vluchtelingenstatus heeft verkregen. Dit is echter foutief.

Verzoekster verkreeg het vluchtelingenstatuut op datum van 06/03/2006 in Polen. De verblijfskaart voor Polen van de verzoekster is effectief verlopen sinds 28 juni 2014. (zie stuk 3) Uit informatie van de Poolse autoriteiten omtrent de verblijfsdocumenten in Polen, blijkt dat verzoekster dit niet zomaar zal kunnen laten verlengen.

Integendeel.

The foreigner's Act van 12 December 2013 (OJ L 2013, No. 0, item 1650), die in werking is getreden op datum 01/05/2014 bepaalt de voorwaarden waarbij de Poolse autoriteit mag overgaan tot het toekennen en intrekken van het verblijfsrecht. Uit de informatie van de Poolse autoriteiten blijkt dat een verblijfskaart op basis van permanent verblijf wordt toegestaan aan personen die bescherming genieten, waaronder personen met de vluchtelingenstatus. Echter wordt de verblijfsrecht en de verblijfskaart ingetrokken indien blijkt dat de buitenlanden voor meer als 6 jaar Polen heeft verlaten. (zie stuk 4) Verzoeker verblijft reeds sinds 2006 in België en is bijgevolg al meer dan 11 jaar uit Polen vertrokken. Dit houdt in dat de Poolse autoriteiten mogen overgaan tot de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster. De verblijfskaart van de verzoekster is vervallen. Indien verzoekster een vernieuwing van

haar kaart moet aanvragen, zal dit nooit toegestaan worden. Verzoekster verkeerd dus in de onmogelijkheid om naar Polen terug te keren om aldaar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

Ter vervolledigen wenst verzoekster op te merken dat indien zij dient terug te keren naar Polen, wat niet mogelijk is, zij ook zal blootgesteld worden aan onmenselijke omstandigheden. De beslissing stelt: (...).

Verzoekster heeft in Polen reeds vele problemen gekend. Verzoekster werd reeds meerder malen bedreigd en lastiggevallen. Verzoekster en haar schoonzus verkregen verschillende dreigtelefoons. Telefoongesprekken van de verzoekster werden afgetapt en verzoekster werd meermaals het slachtoffer van diefstal. Vermoedelijk hebben alle problemen te maken met haar man G. B. (...), de man van verzoekster. De man van de verzoekster werd veroordeeld wegens zijn betrokkenheid bij rebellenactiviteiten en zit momenteel in de gevangenis.

Verzoekster had vanwege de rebellenactiviteiten in Tsjetsjenië nog steeds problemen in Polen met Tsjetsjenen. Verzoekster kon geen beschermingsstatuut genieten, nu er niet afdoende een causaal verband bewezen was tussen de problemen die verzoekster gekend heeft en de problemen die haar man had. Bijgevolg was er geen link met de vluchtelingenconventie. Echte impliceert dat niet dat er geen problemen waren en dat verzoeker zonder meer terug kan naar Polen om aldaar louter een administratieve formaliteit te vervullen.

Uit verschillende officiële rapporten blijkt dat Tsjetsjenen frequent geconfronteerd worden met ernstige vormen van discriminatie/geweldpleging en bedreigingen gedurende hun verblijf in Polen. De klachten waren dermate ernstig dat de Europese Unie een onderzoek instelde.

DE ECRE (European Council on Refugees and Exiles) publiceerde in 2011 richtlijnen voor de behandeling van Tsjetsjeense ontheemde Personen (IDP's), asielzoekers en Vluchtelingen in Europa. (zie stuk 5 en http://www.ecre.org/wp-content/uploads/2016/07/ECRE-Revised-Guidelines-on-the-treatment-of-Chechen-IDPs-asylum-seekers-and-refugees-in-Europe_March-2011.pdf)

Het rapport is 55 pagina's lang. Deze richtlijnen bevatten onder meer een overzicht van de belangrijkste bevindingen die voortgekomen zijn uit het gevoerde onderzoek. Eén van de belangrijkste vaststellingen was dat Tsjetsjeense asielzoekers, vaak goede redenen hebben om niet in Polen te willen blijven en/of geldige redenen konden voorleggen voor het feit dat hun asielaanvraag beter elders in Europa zou onderzocht worden. De door Tsjetsjeense asielzoekers aangehaalde redenen om niet in Polen te moeten blijven zijn onder meer de volgende : ze maken zich zorgen over hun veiligheid; ze zijn bang van de personen onder de Tsjetsjeense president, Ramzan Kadyrov die vrij actief zijn in Polen en Tsjetsjenen bedreigen; de aanwezigheid van Kadyrovski zet ook druk op Polen; ze vrezen de beperkte kans op de vluchtelingenstatus; het risico om teruggestuurd te worden naar Rusland, de beperkte assistentie bij integratie en dat er weinige vooruitzichten voor de toekomst. Ook de FRAC (the Finnish Refugee Advice Centre) wijst op de precaire situatie van Tsjetsjeense asielzoekers in Polen. Ze stellen dat Tsjetsjenen specifieke noden hebben als kwetsbare asielzoekers en wijzen op het feit dat veel Tsjetsjeense asielzoekers hun ongerustheid uiten over de erbarmelijk opvangomstandigheden, het aanwezig racisme tegen en hen en zelfs het directe geweld en bedreigen door de 'Kadyrovtsy' in Polen. Bijna alle FRAC's cliënten melden uitdrukkelijk hun vrees om teruggestuurd te worden naar Polen. Ook Pax Christi Vlaanderen maakte in 2011 een rapport op van de situatie in Polen naar aanleiding van de vele klachten de Tsejenen meldde over de opvang van asielzoekers, de asielprocedure en de voortdurende bedreigingen vanuit Tsjetsjenië. (zie stuk 6) Zij vermeldde ook dat Tsjetsjenen openlijke bedreigen ontvingen van mensen die werkten voor het huidige regime in Tsjetsjenië, het regime van Tamzan Kadyrov. Verschillende klachten en getuigenissen over anonieme telefoons, onbekende Tsjetsjenen die asielzoekers op straat aanspraken of bedreigden werden opgenomen in het Rapport. Pax Christi stelt verder dat het vanwege het grote wantrouwen, aanwezig bij Tsjetsjeense asielzoekers, zeer moeilijk is om hen officieel klacht te doen neerleggen of zelfs naar buiten te treden met deze bedreigingen, omdat zij het vrezen dat dit het nog erger te maken voor familieleden. Bovendien vreest men de nauwe samenwerking tussen de Poolse autoriteiten en de Russische autoriteiten. Pax Christi benadrukt dat het zeer moeilijk is om een eenduidige conclusie te trekken, nu er veel tegenstrijdige informatie is door Poolse en Belgische autoriteiten en informatie verkregen van asielzoekers zelfs en verschillende NGO's actief in Polen. Immers bevestigen verschillende NGO's en asielzoekers dat mensen die voor Eamzan Kadyrov werken, zich vrij kunnen verplaatsen in Polen en Tsjetsjeense asielzoekers bedreigen en zelfs mishandelen en dat deze mensenrechtenschendingen allemaal plaatsvinden zonder dat de Poolse autoriteiten hierop reageren. Meer nog de Poolse autoriteiten hulp

zou hebben aangeboden aan Kadyrov om de personen die hij zoekt, te helpen opsporen. Echter minimaliseert de federale overheidsdienst 'Buitenlandse zaken' te Polen deze aanwezigheid en bedreigingen van Kadyrovsky in Polen. Pax Christi kwam tot de bevinding dat zij gelooft dat de informatie die hen werd aangereikt door de asielzoekers, slechts een topje van de ijsberg is en dat asielzoekers wel degelijk te kampen hebben met dergelijke bedreigingen. Het grote wantrouwen en het gevoel van onmacht zorgt ervoor dat het voor vele Tsjetsjenen moeilijk is om hun ontvangen bedreigingen te bewijzen. Toch impliceert dit niet dat de bedreigingen zich niet voordoen. Ook verzoekster kreeg in Polen te maken met dergelijke dreigementen. Dit blijkt uit haar verklaringen en uit de voorgelegde brief van de consul. Het zou bijgevolg kennelijk onredelijk zijn om verzoekster terug te sturen om een aanvraag aldaar in te dienen, gelet op het feit dat verzoekster daar problemen zal kennen.

Verder wenst verzoekster nog te wijzen naar het volgende rapport: "The situation of Chechen asylum seekers and refugees in Poland and effects of the EU Dublin II Regulation" van Barbara Eßer (Bielefeld Refugee Council), Barbara Gladysch (Mothers for Peace) and Benita Suwelack (North Rhine-Westphalia Refugee Council). Daar staat het volgende te lezen:

"Refugees who are granted refugee status in accordance with the Geneva Refugee Convention (GRC), receive special welfare benefits, medical insurance and services designed to promote integration, such as language courses and support in finding work and accommodation, for a maximum (!) of one year. During this period the head of the household may receive up to PLZ 1 149 (approx. €280), and other family members between PLZ 517 (approx. €130) and PLZ 804 (approx. €200), if rented accommodation has been found. Maximum payments per family in the first half of the year¹⁸ are PLZ 1 953 for two people, PLZ 2 527 for three people, PLZ 2 871 for four people and PLZ 4 019 for six people. This means that a total of no more than €700 per month is available to a family of four. This must cover all outgoings such as rent, language courses, schoolbooks, clothing, food and travel expenses. Recognised refugees have told us of major problems in finding affordable accommodation. On request, the stay in the reception centre can be extended by up to three months. In this case, however, such refugees receive only about PLZ 420 (approx. €100) per person. After this three-month extension, refugees must leave the camp and provide evidence of an official registered address to continue receiving welfare benefits. The Centre for Family Assistance (centrum pomocy rodzinie) helps them to find work and accommodation, and they are also entitled to social housing, if available. Nevertheless, it appears to be difficult to find affordable and reasonable accommodation in a place where there is at least a minimal chance of a job. If a dwelling offered by the Centre for Family Assistance is turned down or vacated, or the refugees in question refuse to meet other cooperation requirements or engage in inappropriate behaviour, entitlement to welfare benefits may be lost even before the end of the first year. We have not addressed the situation of recognised refugees at length, since they fare comparatively well in the first year. Nonetheless, this one year passes quickly. Krystyna Iglicka, an employee at the Center for International Relations and Head of the 'Migration and Internal Security' project characterises the situation of recognised refugees (GRC) as follows: 'After a year refugees begin to live in poverty or in marginalised social conditions in our country. In terms of work, discrimination becomes immediately apparent in view of the level of unemployment. In Poland it is very difficult to find legitimate work if you cannot speak Polish or are unregistered.' If recognised refugees (GRC) lose their welfare benefits after a year, they end up in almost the same oppressive situation experienced by most refugees who are granted short-term residence status immediately after the end of the asylum process.

Living with short-term residence status (pobyt tolerowany) As the recognition figures for 2004 show, Chechen refugees are in most cases not granted refugee status, but short-term residence status (pobyt tolerowany). Although this short-term residence status allows them to stay in Poland legally and entitles them to attend school, receive education and work, if they must leave the reception centre immediately after receiving such a decision they do not know what they are to live on or where they can live, and their medical care situation is also unclear to them. Krystyna Iglicka describes their situation in the following terms: 'People with short-term residence status can stay in Poland legally, but do not have any travel documents with which they could go abroad. In theory they are entitled to work, to receive social assistance and medical care, but only if they have a registered address. As for most refugees, such an entitlement for this ethnic group is only theoretical, since they have no way of registering.' Formally, recognised refugees and refugees with short-term residence status are classed as potential benefit recipients according to the Social Assistance Act of 12 March 2004 (Dz.U. No 64 Poz. 593). The receipt of benefit is, however, subject to possession of a registered domicile, a requirement intended to prevent the multiple drawing of income support in different locations. Individuals granted short-term residence status receive no housing benefits from the State. They are thus in a hopeless situation: A Chechen

woman with short-term residence status told us of her experiences: her husband was in a Russian camp and was now struggling with severe health problems. He allegedly had diabetes and a spinal disorder. They had lived with other refugees in a hostel for the homeless in Warsaw for nine months. Alcoholics and drug addicts were living on the floor below. Although she earned a little money as a cleaner, she received no social security. When her husband was seriously ill in hospital he fortunately received the treatment he urgently required, but there were major disputes with the authorities, who initially demanded that the family pay for the treatment themselves. Without a registered address, refugees with short-term residence status and temporary protection can receive only symbolic State support. Małgorzata Gebert, head of the PAH (Polska Akcja Humanitarna) refugee advice centre, explained to us the complexity of the problems faced by refugees granted short-term residence status, saying that they cannot register as unemployed and therefore receive no regular income support and are not covered by the national medical insurance system (telephone conversation of 11 February 2005). The level of symbolic support ranged between PLZ 20 and 70 (€5/18) per person per month. Under such conditions families with small children and the sick in particular get into serious existential difficulties in a foreign country without the support of relatives and close acquaintances. We have no data on the accommodation of people granted short-term residence status and the benefits that they draw. More precise information on the number of refugees in hostels for the homeless, hostels for mothers and their children and other social facilities as well as their financial and health situation would be desirable. In Poland there is only one small refugee hostel for individuals granted short-term residence status, which is run by Polska Akcja Humanitarna. It is assumed that, as a result of the increased granting of short-term residence status in recent months, demand for accommodation and care has risen sharply. Further on-the-spot research would be needed to clarify this. Based on our experience, advice centres for asylum seekers and people granted asylum know little about the fate of those granted short-term residence status at the end of the process. Refugees have informed us of Chechens having decided to return to Chechnya in desperation. Others choose to move on to western countries despite the hopelessness of their situation and the great danger of spending several months in custody. The Alien Protection Act and the legal principles for asylum seekers and refugees are currently being redrafted by the Sejm²² committees. Social improvements are expected, particularly for refugees granted short-term residence status. Nevertheless, it is still unclear whether real improvements will result and when these will come into effect.

Verzoekster die reeds in 2006 asiel verkregen heeft, kan al lang niet meer rekenen op enige steun van de overheid. Dit impliceert dat verzoekster voor een aanvraag zal moeten terugkeren naar een land, waar zij geen sociaal netwerk heeft, noch enige steun van de overheid zal ontvangen. Zij zal geen enkele mogelijkheid tot huisvesting hebben, noch tewerkstelling kunnen genieten of enige vorm van bijstand ontvangen, de kinderen zullen geen toegang krijgen tot het onderwijs en verzoekster zal noodgedwongen, met haar minderjarige kinderen in mensonwaardige omstandigheden moeten leven.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd waarom de door de verzoekende partij ingeroepen elementen niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden die haar verhinderen de aanvraag elders dan in België te doen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot

de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad wijst er vooreerst op dat, waar de verzoekende partij een theoretisch betoog voert over de inhoud van het begrip “buitengewone omstandigheden”, zij met dergelijke uiteenzetting niet aantoonde dat de gemachtigde in casu verkeerdelijk of kennelijk onredelijk tot de bevinding is gekomen dat de verzoekende partij geen elementen heeft aangevoerd die haar verhinderen of bijzonder moeilijk maken de aanvraag elders dan in België in te dienen. Door opnieuw de elementen te herhalen die zij in haar aanvraag als buitengewone omstandigheden naar voren heeft geschoven, toont de verzoekende partij evenmin aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of incorrecte wijze tot haar bevinding is gekomen. Het komt de verzoekende partij toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen, hetgeen zij met een loutere herhaling van haar aanvraag nalaat te doen.

Verzoekster toont niet aan dat haar Poolse verblijfskaart niet meer hernieuwd zal worden, noch dat haar vluchtelingenstatus er werd ingetrokken. Aangaande verzoeksters situatie in Polen motiveert de bestreden beslissing als volgt: *“Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene door Polen erkend werd als vluchteling. Zoals blijkt uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 22.07.2015 is deze status in principe onbepaald in tijd. Betrokkene toont niet aan dat zij in Polen niet langer over de vluchtelingenstatus zou beschikken. Bijgevolg dient zij niet terug te keren naar haar land van herkomst maar kan zij een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen bij de Belgische ambassade te Polen. De bewering dat er een vaststaand risico op vervolging in het land van herkomst bestaat, kan dus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”*

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Aldus komt het aan de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst.

Verzoekster is van mening dat dat zij bij terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 van het EVRM, waarbij ze onder meer aanvoert dat ze reeds problemen heeft gekend in Polen en dat ze vreest voor haar leven, waarbij zij verwijst naar een rapport van de ECRE (European Council on Refugees and Exiles) van 2011. Met louter algemene en summiere beweringen, zowel in haar aanvraag als in onderhavig verzoekschrift, zonder concrete elementen aan te dragen die wijzen op een vervolging of mensonterende behandeling, toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk hieromtrent als volgt heeft gemotiveerd: *“Ook de bewering dat betrokkene zich niet beschermd wist in Polen kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt immers geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet*

kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM. Verder verwijst betrokkene naar art. 1.12 van de Vreemdelingenwet en stelt dat zij bijgevolg gedefinieerd wordt als kwetsbaar. Echter, betrokkene toont niet aan dat het omwille van dit feit voor haar onmogelijk is om tijdelijk terug te keren naar het land waar zij kan verblijven, in casu Polen, om alzo via de gewone procedure, namelijk bij de Belgische ambassade in Polen, een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De loutere vermelding dat zij kwetsbaar zou zijn, geeft niet automatisch recht op verblijf en kan bijgevolg dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

De verwerende partij kan dan ook gevolgd worden waar deze stelt dat verzoekster in de aanvraag geen concrete gegevens noch een begin van bewijs naar voren brengt en dat verzoeksters asielaanvragen heeft ingediend, die alle negatief zijn beoordeeld. Waar verzoekster verwijst naar het rapport van de ECRE en een rapport aangaande EU Dublin II Regulation dient te worden opgemerkt dat verzoekster deze rapporten niet heeft vermeld in haar aanvraag, zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden. Bovendien laat verzoekster na deze rapporten te betrekken op haar eigen situatie. Derhalve wordt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 25/2, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) bepaalt zulke afwijking, die luidt als volgt:

*“§ 1. De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, die aantoon :
1° ofwel in het bezit te zijn van
a) een arbeidskaart B, een beroepskaart, of een attest afgegeven door de bevoegde overheidsdienst van vrijstelling van deze verplichting (of elk ander bewijs dat door de bevoegde ministers voldoende wordt geacht om deze vrijstelling te bevestigen), en
b) een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door één der in bijlage bij de huidige wet opgesomde ziekten, en
c) een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 18 jaar,
2° ofwel de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid, kan op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft”*

Om van artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit gebruik te kunnen maken, dient de verzoekende partij te voldoen aan twee ontvankelijkheidsvoorwaarden.

Ten eerste dient de verzoekende partij alleszins gemachtigd of toegelaten te zijn tot een kort verblijf of tot een verblijf van meer dan drie maanden, met andere woorden wettig in België te verblijven. Ten tweede dient verzoekende partij de wettelijk vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid. Pas wanneer verzoekende partij aan deze tweede voorwaarden voldoet, en bij de aanvraag de bewijzen daarvan voegt, kan zij een aanvraag indienen zonder een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te moeten aantonen.

Waar zij stelt haar aanvraag 9bis vanuit legaal verblijf in België te hebben ingediend, dient te worden opgemerkt dat verzoeksters attest van immatriculatie vervallen is sedert 18 december 2016, waardoor zij thans niet meer over tijdelijk verblijfsrecht in België beschikt. Een attest van immatriculatie is geen verblijfstitel, maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf nog in behandeling is.

Aangezien verzoekster haar regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft kunnen indienen bij het gemeentebestuur van haar woonplaats, kan zij zich niet dienstig beroepen op artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit, dat trouwens in §3 stelt dat de minister of zijn gemachtigde een dergelijke verblijfsaanvraag kan toekennen of verwerpen. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te

verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard. De verwerende partij motiveert niet op kennelijk onredelijk wijze: *“Hieromtrent dienen we op te merken dat betrokkene onderhavige aanvraag art. 9bis heeft ingediend bij de burgemeester van haar woonplaats, dewelke de aanvraag art. 9bis overmaakte aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Bijgevolg kan er geen schending van art. 25/2 Vreemdelingenbesluit worden vastgesteld. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene niet langer in het bezit is van een attest van immatriculatie aangezien haar tweede asielprocedure op 18.12.2016 werd afgesloten.”*

Het attest van immatriculatie dat aan verzoekster werd verstrekt, *“gelet op de hangende asielprocedure”*, houdt niet in dat zij voldoet aan het gestelde in artikel 25/2, §1, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster toont niet aan welke andere door de wet of koninklijk besluit gestelde voorwaarden zij voldoet die haar toelaat een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen zonder het bestaan te hoeven bewijzen van buitengewone omstandigheden zoals vereist door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het kan voorts niet de bedoeling zijn van de wetgever dat vreemdelingen in de asielprocedure, vrijgesteld zouden zijn van de voorwaarde buitengewone omstandigheden aan te tonen bij het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De motivering volgens dewelke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden, omdat ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekster apprecieerde, kennelijk onredelijk is.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu toont de verzoekende partij met haar betoog geen omstandigheden aan die het haar bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekster aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partij toont niet aan dat haar verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. Dat de verzoekende partij wat betreft haar integratie gehandeld zou hebben als zorgvuldige persoon door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken en dat een deel van de integratie in legaal verblijf zou hebben plaatsgevonden doet hier niets aan af. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motivering dat: *“Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Betrokkene kan alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post in Polen”* foutief is.

Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige, dan wel kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden die een aanvraag in het land van herkomst zeer moeilijk, dan wel onmogelijk maken.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC